

Les fantasies de l'Honorable

written by Josep Maria Loperena | 19 de setembre de 2019

En política gairebé mai guanya el millor. La màxima 'cada nació té el govern que es mereix' és certa, però només a mitges, perquè la gran virtut de la democràcia és el sufragi universal. A Quim Torra no el va elegir el poble, el va nominar Carles Puigdemont per Reial Decret. Llavors va baixar del Regne del cel per fer-se càrrec de la Generalitat. En un principi va ser una solució d'emergència per a la causa independentista motivada pel fet que el president i els consellers s'exiliessin a Brussel·les, i la resta de mandataris catalans fossin empresonats. Tot va anar bé fins que Torra va parlar per parlar. Xerrava pels colzes sense cap mena de discreció fins a l'extrem de no saber si les seves paraules eren bajanades, fantasies d'un ximplet, o males interpretacions del que li assenyalava el president Puigdemont. A l'inici del judici contra els patriotes catalans es va declarar ignominiosament 'pres polític'. El poble que és savi i aciençat es va adonar que no era un estrateg. Va percebre que quan llançava impropis contra la gent era per guanyar adeptes o perquè no descobrissin la seva incapacitat.

Torra serà jutjat els dies 25 i 26 de setembre pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per un delictes de desobediència o, subsidiàriament, de denegació d'auxili a l'autoritat, a fi d'inhabilitar-lo. El mòbil, com tothom sap, és haver-se negat a retirar, del Palau de la Generalitat, durant la campanya d'investidura, una pancarta de suport als patriotes empresonats. El judici no té cap sentit. L'Honorable és limitar a exercitar el dret a la llibertat d'expressió. La Junta Electoral Central, entenc que no té capacitat jurídica, ni per tant és competent, per comminar al president d'una autonomia a treure un cartell de la façana d'un edifici per molt oficial que aquest sigui. I menys si el seu contingut no és il·lícit ni delictiu. Però aquesta no és la qüestió

d'aquest escrit. L'important per a mi és constatar l'existència d'una nova invasió de les forces polítiques espanyoles al nostre país, en to de guerra. Aquesta vegada van coberts amb togues. Ho fan per prohibir-li al màxim governant d'aquesta nació seguir ocupant el càrrec de president de la Generalitat. Al final del fil hi ha el president amb funcions, Pedro Sánchez, a qui li fa nosa la intransigència de Torra per la seva investidura. Aquesta és la clau d'aquest nou procés.

Rajoy va donar sepultura a la política en substituir-la per la justícia. El cost va ser molt alt: va haver de renunciar a dirigir l'Estat espanyol. Des de llavors ho faria el Tribunal Suprem. La constant incapacitat i apatia de Rajoy per a resoldre els problemes polítics de la seva competència, especialment el procés independentista de Catalunya, el va impulsar a deixar en mans de la justícia el blindatge de la monarquia borbònica i la defensa de la unitat d'Espanya. Una prova irrefutable de la falta de separació dels tres poders instituïts per Montesquiú i un fet execrable que va invalidar la democràcia a Espanya quan va confondre l'executiu amb el judicial. En conseqüència, una decisió que podria convertir el jutge Llarena i la resta de magistrats de la Sala Segona del TS en possibles prevaricadors.

La resposta de l'Honorable President no es va fer esperar. Afirmacions un pèl irreflexives, exclamacions de disgust, queixes arbitràries. Torra va deixar anar barrabassades com 'la justícia només és lenta quan vol', o acusacions al Jutge Instructor per actuar amb "celeritat interessada'. Va fer saber també les moltes irregularitats processals que posen en dubte la imparcialitat del Tribunal. És a dir, va contradir l'opinió generalitzada sobre la lentitud i inseguretat de la justícia, un fet fidedigne posat de manifest per juristes i justiciables que s'ha convertit en el principal motiu de preocupació pel que fa a l'estat de dret. Torra, com aquell qui res, va anar a Madrid per advertir al govern central que una sentència als presos reiniciaria el procés

d'independència. Segur, tranquil i irònic va ratificar el 'no' a Pedro Sánchez. La resta com 'el retorn de Suárez a Pedralbes', 'ho tornarem a fer", 'desobediència civil', 'vaga general indefinida', etcètera, van ser paraules buides, que molts compartim, però sense contingut, ja que, per descomptat, no va concretar el full de ruta.

No obstant això, els assessors de Pedro Sánchez es van equivocar aconsellant-li que comminés, mitjançant el Fiscal General de l'Estat, al TSJC a querellar-se contra Torra per un delicte inexistent. Molts dels ciutadans que van perdre la confiança en el nostre president, ara s'hi posaran a favor i sortiran al carrer. Perquè, malgrat tot, xerraire o mut, el Molt Honorable Quim Torra, president del Govern de Catalunya, és el primer mandatari d'aquest país, el qual gaudeix dels mateixos drets i atribucions que el seu homòleg espanyol. El poble català és conscient de la falta de resposta dels partits independentistes a les falòrnies judicials d'aquests esclaus de l'executiu espanyol. La ciutadania ha verificat una vegada més que els nostres polítics no desitgen la independència. És el poble qui, cansat ja de ser súbdit d'Espanya, vol formar part d'una república popular, lliure i independent. La seva voluntat indestructible haguera d'haver alertat als jerarques de Madrid de les possibles conseqüències de la seva admonició perquè, com va dir John F. Kennedy en un dels seus discursos, 'els que fan impossible una revolució pacífica, no podran impedir mai una revolució violenta'.